

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 31. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700593588848.pdf> (tilgået 17. april 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

Men det gik naturligvis umærkelig over, og i min Erindring er der intet Overgangsled fra denne Melancholi til en glad og rastløs Forventning i Anledning af Noget, der skulde finde Sted i Skolen. Martsmaaned havde for Alvor bragt sine ofte lovede »elleve Sommerdage«, og det var i Glæde over det tidlige Foraar blevet besluttet, at vi en Søndag skulde drage ud til Charlottenlund og der have en Kamp med en anden Classe, vor sideordnede Realclasse, med hvem vi havde noget Udestaaende. Jeg var bleven vor Classes Anfører og drømte ikke om Andet end om Maaden, hvorpaa jeg skulde lede Felttoget. Da vi vare paa Pletten, meddelte jeg mine Underordnede min Plan, der tildels var laant fra Cyrus's Felttog mod Massageterne. Paa et passende Sted skulde en Trup af de Yngste rykke frem og engagere Fjenden, og medens de heltemodig værgede sig til sidste Mand, skulde jeg bryde frem med Hovedcorpset, overraske Fjenden og vinde en fuldstændig Seir. Planen blev modtaget med Enthusiasme; men, medens jeg omhyggelig førte mit Hovedcorps, opdagede jeg pludselig med den dybeste Uvillie, at den devoverede Skare, istedenfor at kæmpe til sidste Mand, lod sig overvælde uden Sværds slag 32 og koldblodig satte sig ned som Fanger. Jeg sendte en Parlemantair til Fjenden for at anmode om en kort Vaabenstilstand og for at bede om, at Fangerne maatte blive udleverede, imod at de ikke længer gjorde Tjeneste. Dette bevilgedes, og da jeg havde Fangerne hjemme, foreslog jeg, at der skulde nedsættes en Krigsret over dem. Dette gik Alle, selv Fangerne, beredvillig ind paa, som en Leg; men jeg mente det saa alvorlig, at havde jeg kunnet faae dem hængte, var det skeet. Jeg indsaae, at jeg ikke kunde drive det videre end til, at de skulde løbe Spidsrod, og det blev vedtaget; men da Straffen skulde udføres, da hver af mine Tappre fik en Kjæp, og da de Feige skulde klædes af, blev der Opstand. Forbryderne kaldte mig »Profossen«, og selv mine Officierer svigtede mig, toge Sagen fra det borgerlige, medens jeg stod paa det Ritmesterlige Standpunkt. De Smaa skreg, at naar jeg alene skulde more mig, saa kunde jeg jo gaae over imod Fjenden som en Goliath og udfordre en David til Enekamp. Uagtet jeg havde en Fornemmelse af, at Forslaget var urimeligt, og at jeg kunde blive latterlig ved det, gik jeg i Øieblikkets Hede ind derpaa, tilmed da Situationen var bleven for spændt i min egen Leir. Jeg gik over mod Fjenden og spurgte: »Hvem er Chef her?« - »Det er mig,« svarede en kjøen, forfinet udseende Dreng, lidt ældre end jeg, tilføiende: »Kan Du spille Lhombre?«